

ponekad nađu komade ljudskog tijela, pa čak i cijelu mrtvu novorođenčad.

Najzagonetnija je ipak kečiga. To je riba posve neobična oblika za rijeku: ima dug, šiljast nos poput sabljarke, usta su joj smještena odozdo, kao u morskog psa, i vrlo su malena, a slične su joj kao u morskog psa i peraje, osobito repne, jer su gornje izrazito duže od donjih. Smeđa je, ljepuška i nestašna, a love je na neobičan način, ne na hranu nego na igru. Uzme se komad pluta, ili kakav običan ribički plovak, na njega se uokolo povješaju prazne udice, pa se plovak opteretiti i pusti u dubinu, gdje kečiga živi. Riječna struja miče taj plovak i on smiješno treperi. Kečiga dođe i igra se njime, mazi se oko njega, gurka ga glavom i tijelom, i tako se upeca na one udice. Na fišplacu se drži dosta apatično, zacijelo zato što uviđa da je s igrom gotovo.

A ima i drugih riba: mrena, kojima je glava otrovna, kesega, crvenperki, manića ili abisinaca (koji su nalik na somove, samo što bodu, a na suhom mogu izdržati i dvadeset četiri sata), ima riba koju na Dunavu zovu *bucov*, ima *deverika*, a zaluta čak i pokoja jegulja. U novije vrijeme došli su i nekakvi *amuri*, navodno čak iz Amura, ali to je već znak da je ovo vrijeme šašavo. I sve to skače i pračaka se po ribarskim tezgama, sve se to miče i lepeće svim svojim bojama, najljući neprijatelji miješaju svoju sluz i krv na stolu ribarnice čekajući na nož u pomodreloj ruci rumene prodavačice.

Kad čovjek sve to vidi, svaki put mu se oči otmu prema prozoru, jer se nada da će kroza nj opaziti Dunav, jer mu je teško povjerovati da je sve to blago božje doista došlo odande, ispod leda, ili, ako nema leda, iz one olovnosive vode što tamo pljuska i zviždi pod naletima vjetra dolnjaka. Zimi se čovjek najlakše uvjeri da je Dunav čudo. Zato mu je zimi najlakše

primiti riblje senzacije, jer mu je ljeti teško vjerovati da takve ribetine plivaju u onoj istoj vodi u kojoj se on kupa. I doista, nekada se svake zime pojavljivao kakav velik som i pucao bi glas da bi ga svakako trebalo vidjeti jer je izložen na fišplacu. Jedne zime, negdje šezdeset druge, šezdeset treće, pojavio se na ribarnici sivozelen monstrum dug između metar i pol i dva, i težak više od osamdeset kilograma. Ljudi su prolazili kraj njega i odmahivali glavama, djeca su ga mjerila pedljima i koracima, čupkala ga za brkove. I nitko nije propustio da, izašavši iz ribarnice, još jednom pogleda prema Dunavu.

Taj je pogled otprilike značio: vidi ti njega! Takvim se darovima Dunav hvastao pred nama, pravio se važan, a mi bismo se uvijek snuždili shvativši kako malo o njemu znamo. Više od nas, to nas tješi, znade onaj osamljeni čovjek što skutren u čamcu plovi uz vjetar. Zato nam je drago kad ga vidimo s obale, zato i mislimo kako su sretni, sami u tom čamcu, on i njegov pas.

* * *

Kad se dogodi kakva riblja senzacija, zimi, a i u drugo doba godine, po fišplacu se motaju smiješni, mršavi starci kojima ugašeni čik visi na usni, obrazi su im prekriveni bradom od tjedan dana, ruke su im izgrebane ali brze, a u kutu usta lebdi im smiješak, zadovoljan i trijumfalan. U prvi mah, neupućeni promatrač mogao bi pomisliti da su to ribari koji su došli gledati kako se zblenuti građani dive bogatstvima što ih Dunav šalje. Ali, to nisu ribari, to su graditelji čamaca. Svaki uspjeh ribara ujedno je i njihov uspjeh. Zamišljeni kao pravi inženjeri, otrešajući pepeo malim prstom koji je sav ispucao, odlaze s ribarnice na obalu Dunava. Ondje malo stoje, s rukama na leđima,